

deres Lønninger som hidtil, og hvad de gifte angaar, har jeg jo oplyst, at der er en kgl. Anordning fra Aaret 1870, der forbyder en Officer at gifte sig, medmindre han kan dokumentere foruden sin aarlige Lønning at have en fast aarlig Indtægt af 1,200 Kr., saa for deres Vedkommende forekommer der mig heller ikke at være nogen særlig Anledning til at forcere denne Sag frem.

Den højtærede Forsvarsminister sagde, at Forsvarskommissionen jo ikke har fraaraadet ham at fremsætte disse Forslag. Det er ganske rigtigt. Forsvarskommissionen har jo her optraadt korrekt, thi den skal ikke blande sig i, hvad Regering og Lovgivningsmagt anse for nødvendigt og betimeligt at fremme. Det maa Lovgivningsmagt og Regering om. Men den højtærede Forsvarsminister vil jo dog heller ikke paastaa, at den i sit Svar til ham, paa Forespørgsel om Fremme af denne Sag ekstraordinært, har tilraadet eller anbefalet ham at gøre det Skridt, han her har gjort. Nej, Forsvarskommissionen har jo derom sagt, at for dens Vedkommende maa Spørgsmaalet om Premierløjtnanternes og Officianternes Lønninger ses i Forbindelse med en almindelig Lønningsreform og under Hensyn til den Stilling, man i en fremtidig Forsvarsordning vil give de vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd.

Den højtærede Forsvarsminister har endvidere i Dag anført, at da Lovgivningsmagten har fremmet en hel Række Lønningslove, er det i god Konsekvens heraf, at den fremmer denne Sag. Hertil maa jeg dog bemærke, at her foreligger ikke en samlet Lønningsreform for Hær og Søværn, men kun et Stykke Lønningsreform; man har taget nogle enkelte Personer fra de vedkommende Etater og søgt at forbedre deres Lønninger. Ved de andre Lønningslove har Lovgivningsmagten valgt at tage den hele Revision af vedkommende Etater op til Drøftelse og Forhandling. Den ærede Minister nævnede bl. a. Skoleloven. Men vi gave jo ikke en Lønningslov for Skolelærerne, før vi samtidig gave en Organisationslov for Borger- og Almueskolevæsenet. Saaledes skulde man ogsaa bære sig ad her. Man skulde lade Spørgsmaalet om disse Lønningsforhøjelser vente, til Forsvarskommissionen, som alle have været enige om at ned sætte, maatte have tilendebragt sit Arbejde.

Den ærede Forsvarsminister gjorde en Indsigelse mod den Paastand, jeg tidligere

har fremsat, at Forelæggelsen af disse Forslag her vilde skade Forsvarssagen, idet den vilde medføre, at Spørgsmaalet om Forsvarssagen her blev et af de Emner, der særlig vilde blive Genstand for Drøftelse paa alle Valgmøder og Valgtribuner ved de kommende Valg. Den højtærede Forsvarsminister brugte stærke Udtryk mod denne Indvending, idet han sagde, at man maatte være usædvanlig politisk blind, hvis man troede, at Spørgsmaalet om Forsvarssagens Ordning ikke alligevel vilde være kommet op til Debat paa Valgtribunerne og Vælgermøderne. Jeg skal dog herom sige, at dersom Regeringen med det Flertal, der nærmest slutter sig om Regeringen, havde holdt alle Militærudgifter ude fra Debatten, saa tror jeg, vi alle havde haft Grund til at sige til enhver, der paa Vælgermøder og Valgtribuner vilde interpellere om Forsvarssagen: „Vi ere alle enige om at have Respekt for den Kommission, vi alle med Enstemmighed have nedsat til at overveje dette Forhold; vi ere alle, baade Regering og Rigsdag, enige om at vente, indtil vi se, hvilket Resultat Forsvarskommissionen gennem sine Overvejelser kommer til“, og jeg tror, at alle Vælgerne vilde have erkendt, at det var et Standpunkt, der kunde forsvares, og at man havde Ret til at udskyde Spørgsmaalet til et senere Tidspunkt. Men nu, dels ved Anmærkningen i Fjor, dels ved Forslaget om disse Lønningsforbedringer, er det jo en Selvfølge, da man har kastet Spørgsmaalet om Militærbevilningerne saa stærkt ind i den offentlige Debat, at det ikke kan undgaas, at dette Spørgsmaal vil komme op, og jeg beklager, hvis det fører til, at Vælgerne og Rigsdagskandidaterne ved de kommende Valg binde sig til bestemte Afgørelser, forinden man har set Forsvarskommissionens Betænkning. Det, mener jeg, er til Skade for den Sag, jeg ønsker fremmet; thi jeg ønsker en forsvarlig Ordning af vort Forsvarsvæsen, og jeg ønsker ikke, at den Sag skal forkludres og fordærves ved utidig Indblanding ved kommende Valg. Jeg mener ikke, det vil være i Sagens Interesse, at dette Spørgsmaal nu drages frem paa en saadan Maade, som det er draget frem, og det er derfor, jeg har advaret mod at gaa den Vej, man med de foreliggende Lovforslag er slaaet ind paa.

Der er jo dog ogsaa andre Etater, hvis Lønninger maa vente indtil videre. Jeg har nævnt tidligere og skal ogsaa nævne nu en saa stor Etat som Centraladministrationen: dens Embedsmænd er